

נאום יו"ר הכנסת, יולי יואל אדלשטיין בטקס הדלקת המשואות ביום העצמאות
הר הרצל תשע"ג

אֶזְרָחֵי יִשְׂרָאֵל,

עם רדת החשכה,
 ברגעים הקשים
 של המעבר החד
 מהאבל והשכול
 למצהלות השמחה,

בשעה נדירה זו,
 שעת רצון ואחווה,
 שעה שאין ישראלית ממנה, עולה ובוקעת
 ממעמקי לבנו,
 התפילה והפמילה:

"אבינו שבשמים,
 צור ישראל וגואלו,
 ברוך את מדינת ישראל, ראשית צמיחת גאולתנו,
 הגן עליה באברת חסדך ופרוש עליה סופת שלומך".

חג עצמאות שמח ישראל!

אֶזְרָחֵי יִשְׂרָאֵל,

לא נולדתי על האדמה הזאת, ונופיה
 לא נצרבתי בי בשנות ילדותי.

כילד, לא חלמתי
 שיגיע הרגע ואעמוד כאן, לצד קברו
 של חוזה המדינה, כנציגה של כנסת ישראל.

לא חלמתי
 לא בגלל שלא העזתי,
 ולא בגלל שפחדתי.
 כילד, בקושי הכרתי את מדינת ישראל,
 ולא חלמתי להיות חלק ממנה;
 ומשכך, לא ידעתי שחלום כזה אפשרי,

שאפשר לחלום
 רחוק כל-כך,
 עמוק כל-כך,
 שונה כל-כך.

והנה, היום,
 ה' באיר שנת תשע"ג,

אני נצב כאן,
 עשרים ושש שנים בדיוק מה' באיר תשמ"ז, היום שבו שוחררתי מהכלא,
 ולבי הומה,
 עולה על גדותיו,
 מלא תפלה והודיה.

"ברוך ש החינו וקמנו והגיענו
 לזמן הזה!"

"בלשונות רבות מספור דברנו
 וזה את זה כמעט בכלל שלא הפרנו
 ומקומות רבים מאוד עזבנו ורק מקום אחד רצינו ואהבנו".

כך נכתב ב'שיר השירה'.

והפזמון מופך לכולנו:
 "ונמשכת שירה
 מן המאה שעברה,
 רחוקים כבר היוצאים
 איברים וחלוצים
 שעמלו עבדו בפרך
 בלי לראות את סוף הדרך".
 ואכן, אנחנו שונים.

אנחנו צברים
 לצד עולים חדשים,
 בני עדות המזרח ואשכנזים.
 עלינו מאפריקה ומאמריקה,
 מאסיה ומאירופה.

אנחנו דתיים וחילוניים,
 חרדים ומסורתיים.

הגענו מגטאות וממחנות,
 נמלטנו מעבר איום
 ומעתיד מאיים עוד יותר, שהמתין לנו אי שם.

פרצנו חומות מפרץ
 והברחנו גבולות אטומים.

אחרים עזבו עתיד מבטיח,
 עושר והצלחה,
 ורבים רבים כבר נולדו כאן, ב'ארץ האבות,
 בתל אביב ובירושלים,
 בקרית-שמונה ובאילת,
 בבית-אל ובנתיבות.

אבל השירה,
 אזורי ישראל,

לא נמשכת מן המאה שעברה,
ואף לא מזו שלפניה; שורשיה עמוקים הרבה יותר.
השנה, בשנת הששים וחמש לעצמאותנו,
אנו מציגים את שנת 'המורשת הלאומית'.

המורשת הלאומית שלנו לא החלה במאה שעברה
ולא באלף שעבר.
המורשת הלאומית שלנו היא בת אלפי שנים.
התנועה הציונית
ומדינת ישראל,
חבות את קיומן
למורשת הלאומית שעצבה אותנו פעם
ואיחדה בינינו בשנות הגלות.

לא אנחנו שמרנו על הזיכרון;
הזיכרון שמר עלינו.
לא אנחנו שמרנו על המורשת,
המורשת שמרה עלינו.
המורשת הלאומית
הנחילה לנו את ספר הספרים וזרעה תקוה בלב גולי בבל.
לימוד התורה
ותקוות הגאולה
זקפו את ראשם של לוחמי המרד הגדול,
והנחו את מסירותם של חכמי יבנה.
הם שעודדו את יהודי אירופה בזמן מסעי הצלב, וחזקו את לבות האנוסים בספרד הרחוקה.
היא שעמדה
למעפילי 'אקסודוס',
שקמו מאפר המשרפות והצטרפו למאבק להקמת מדינה יהודית בארץ ישראל.
היא שעמדה לנו
והיא שתעמוד לנו,
גם היום, גם עכשיו,
בבניית העתיד כאן במדינת ישראל.

לא רק הגורל מתברר אותנו יחד –
זהו גם הייעוד המשותף.
ערכי הליבה של עם ישראל ומורשתו
הם שמאחדים אותנו, על אף השוני.
הם שמחברים אותנו זה לזה,
והם שיעצבו אותנו בעתיד פעם.

אינני רואה לנגד עיני
כור היתוך תרבותי.

להפך! השני, שיש הרואים בו גזרה -
אני חווה אותו כברכה.
יש מי שרואים בגוון התרבותי והאתני
של ישראל אסון.
הם רואים במחלוקות ובהבדלים בינינו סימן להתפוררות.

אָבֵל אָנִי רוֹאֶה בָּהֶם
סִימָן לְחַיִּים,
הַבְּטָחָה לְצִמְיָחָה.

הַמּוֹרֶשֶׁת הַלְּאוּמִית שֶׁל הָעַם הַיְּהוּדִי,
הַתְּרַבּוּת הַיְּהוּדִית,
הִיא תְּרַבּוּת שֶׁל מְגוּוֹן וְשֶׁל מַחְלֻקָּת.

הִיא תְּרַבּוּת הַרוֹאֶה עֶרֶךְ בְּכָד ש' שְׁבָעִים פָּנִים לַתּוֹרָה'.

אָנִי רוֹאֶה לְנֶגֶד עֵינַי
חֲבֵרָה יִשְׂרָאֵלִית שְׁבָה
אִין יִשְׂרָאֵלִי אִידֵאָלִי,
אִין יִשְׂרָאֵלִית אַחַת.

יֵשׁ עוֹשֵׁר שֶׁל חֲוִיּוֹת יִשְׂרָאֵלִית,
מְגוּוֹן שֶׁל זְהוּיּוֹת יִשְׂרָאֵלִית.

הַעוֹשֵׁר הַתְּרַבּוּתִי וְהָאֲתָנִי יוֹצֵא הַדּוֹפָן הוּא חֶלֶק מִסוּד הַהַצְלָחָה,
מֵהַפְּלֵא שֶׁל מְדִינַת יִשְׂרָאֵל.

הַפְּלֵא הַכִּלְכָּלִי, וְהִיּוֹתָה שֶׁל יִשְׂרָאֵל מֵעֲצָמָה טְכְנֻלוֹגִית
נוֹבְעִים בְּמִידָה רַבָּה מֵהַשְּׁלוּב בֵּין צְבָרִים וְעוֹלָיִם,
תְּעוּזָה יִשְׂרָאֵלִית וְתַחֲכּוּם יְהוּדִי.
אִינְנוּ צְרִיכִים לְהַשְׁלִים עִם הַמְּגוּוֹן בְּלִית בְּרָרָה,
אֶלָּא לְטַפַּח אוֹתוֹ,
וּלְאַפְשֵׁר לוֹ לְהַמְשִׁיךְ לְהַתְקִים וּלְהַצְמִיחַ אוֹתָנוּ.

אֲנַחְנוּ חֲיָבִים לְהַמְשִׁיךְ וּלְהַתּוֹכַח.
אָבֵל כְּשֶׁאֲנַחְנוּ מֵתוֹכַחִים עַל 'שִׁיּוּן בְּנֵטֶל' אוֹ עַל תְּקֻצֵּב,

עַל 'שְׁמַאֵל' וְ'יִמִּין',
אֶסוּר לָנוּ לְשִׂאוֹף לְרִיסוּק הַיָּרִיב !

אֲנַחְנוּ צְרִיכִים לְשִׂאוֹף לְחֲבֵרָה שְׁבָה יֵשׁ יָרִיבִים ;
חֲבֵרָה שְׁבָה יְהוּדִי חֲרָדִי יוּכַל לְמַמַּשׁ בְּאוֹפֵן מְלֵא אֶת צוּרַת
הַחַיִּים שְׁבָה הוּא מְאֻמִּין, וּבִתּוֹךְ כֵּךְ לְקַבֵּל עָלָיו אַחֲרִיּוֹת לְבִיטְחוֹנָה וְלַעֲתִידָה שֶׁל הַמְּדִינָה, כְּשֶׁם שְׁעוֹשֵׂה
זֹאת בֶּן גִּילוֹ הַחִילּוֹנִי.
עָלִינוּ לְאַפְשֵׁר מְגוּוֹן שֶׁל זְהוּיּוֹת, לְצַד מוֹרֶשֶׁת מְשׁוֹתֶפֶת,
עֲשִׂירָה.

מְשִׂאֵי הַמְּשׂוֹאוֹת שֶׁנִּבְחָרוּ הַשָּׁנָה
הֵם יַחֲדִידִים הַמִּיּוֹצֵגִים אוֹמְרָה שְׁלֵמָה.
אֲנָשֵׁי רוּחַ וְאֲנָשֵׁי מַעַשׂ, אֲנָשֵׁי סֶפֶר וְסִיף, בְּעֲלֵי מַחֲוִיבוּת אִישִׁית עֲמוּקָה מֵאִין כְּמוֹתָה לְשִׁמּוֹר הַזִּיכְרוֹן
וּלְהַנְחִלָּתוֹ.

הֵם מְעַבְרִי הַלְּפִיד,
לְפִיד הַמּוֹרֶשֶׁת וְהַזִּיכְרוֹן, מְדוּר לְדוּר.
בְּתוֹכָם עוֹמְדוֹת בְּגָאוֹן שְׁתֵּי נְצִיגוֹת מֵתְנוּעוֹת הַנְּעָר.

בידיכם, בני הנער,
נמצא העתיד של מדינת ישראל.

אתם התקוה להתחדשות לאומית.

עתידנו בציונות ולא בציוניות!
השילו מעליכם שכבות של עימות, נפצו את הבועה
ונתחבר יחד אל לבו הפועם של העם, אל הזיכרון והמורשת.

כבר ששים וחמש שנה מדינת ישראל חוגגת את יום הולדתה,
אך קיומה עדין אינו מובן מאליה.

ששים וחמש שנה
שמדינת ישראל חוגגת את עצמאותה,
ויש פאלה שעדין מתעקשים שלא להכיר בה.
לא להכיר בנו.

נאבקנו על זכות קיומנו, ואנו עומדים הכן על המשמר
לשוב ולהגן על המדינה שהקמנו

ביזע,
בדם,
ובעמל קשה.

איש לא ירתיע אותנו!

אנו נחושים להמשיך ולרקום את החלום הציוני לגווניו;
להמשיך ולבסס את הציונות, מבית ומחוץ.

עלה נעלה, כי יכול נוכל!

חג עצמאות שמח ישראל!
